ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Μαΐου 1979 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 173/78 και 174/78,

οι οποίες έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις του Bundessozialgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Alberto Villano, Lumezzane Pieve/Brescia,

και

Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft, Αννόβερο (173/78),

και

Pasquale Barion, Matterello di Trento,

και

Tiefbau-Berufsgenossenschaft, Μόναχο (174/78),

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 του Συμβουλίου περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (Abl. 1958, σ. 561) και του άρθρου 61, παράγραφος 5, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου περί εφαρμογής των

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73 επ.),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα, Mackenzie Stuart, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco και A. Touffait, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. Capotorti
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με χωριστές Διατάξεις της 28ης Ιουνίου 1978, οι οποίες περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Αυγούστου 1978, το Bundessozialgericht υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει ο γερμανικός ασφαλιστικός φορέας, καθού, δυνάμει του άρθρου 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και δυνάμει του άρθρου 61, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, την υποχρέωση να λάβει υπόψη το επισυμβάν μεταγενεστέρως στην Ιταλία εργατικό ατύχημα του προσφεύγοντος, ωσάν αυτό να είχε επισυμβεί υπό τη γερμανική νομοθεσία, όταν η παροχή συντάξεως στον προσφεύγοντα, κατόπιν εργατικού ατυχήματος επισυμβάντος προηγουμένως υπό τη γερμανική νομοθεσία, εξαρτάται από το ποσοστό της ανικανότητας προς εργασία, την οποία προκάλεσαν τα δύο εργατικά ατυχήματα, ανερχόμενο τουλάχιστον σε 20% (άρθρο 581, παράγραφος 3, πρώτη φράση, του Reichsversicherungsordnung);»

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο δύο διαφορών που θέτουν αντιμέτωπους, η μία το Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft (υπόθεση 173/78), και η άλλη το Tiefbau-Berufsgenossenscahft Μόναχο (υπόθεση 174/78), με δύο εργαζόμενους ιταλικής ιθαγένειας, προσφεύγοντες της κύριας δίκης, που και οι δύο υπήρξαν θύματα εργατικού ατυχήματος που επήλθε στο έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Όταν υπήρξαν θύματα δευτέρου εργατικού ατυχήματος, που επήλθε αυτή τη φορά στην Ιταλία, οι εν λόγω δύο εργαζόμενοι ζήτησαν από τους καθούς της κύριας δίκης ασφαλιστικούς φορείς να λάβουν υπόψη το εν λόγω ατύχημα, για να καθορίσουν αν πληρούνται οι προβλεπόμενες από τη γερμανική νομοθεσία περί χορηγήσεως συντάξεως αναπηρίας προϋποθέσεις.

3 Το άρθρο 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 και το άρθρο 61, παράγραφος 5, του κανονισμού 1408/71 ορίζουν και τα δύο ότι, όταν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ρητώς ή σιωπηρώς ότι τα εργατικά ατυχήματα ή οι επαγγελματικές νόσοι που συνέβησαν ή διαπιστώθηκαν προηγουμένως λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση βαθμού ανικανότητας, ο αρμόδιος φορέας αυτού του κράτους λαμβάνει επίσης υπόψη τα εργατικά ατυχήματα ή τις επαγγελματικές νόσους που συνέβησαν ή διαπιστώθηκαν προηγουμένως υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους ωσάν να είχαν συμβεί ή διαπιστωθεί υπό τη νομοθεσία που εφαρμόζει. Αυτές οι δύο διατάξεις επιβάλλουν, επομένως, αποκλειστικά στον αρμόδιο φορέα την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη τα ατυχήματα ή νόσους που συνέβησαν προηγουμένως υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους και όχι τα ατυχήματα ή τις ασθένειες που συνέβησαν μεταγενέστερα.

4 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης υποστηρίζουν, ωστόσο, ότι η επέκταση κατ' αναλογία του προβλεπόμενου από τις αναφερθείσες διατάξεις κανόνα στα ατυχήματα ή τις ασθένειες που συνέβησαν μεταγενέστερα υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους επιβάλλεται, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού των άρθρων 48-51 της Συνθήκης ΕΟΚ και των γενικών αρχών επί των οποίων βασίζονται οι κανονισμοί 3 και 1408/71. Κατά τους προσφεύγοντες της κύριας δίκης, οι αρμόδιοι φορείς έχουν την υποχρέωση, όχι μόνο να λαμβάνουν υπόψη τα ατυχήματα ή τις ασθένειες που συνέβησαν προηγουμένως υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, όπως προβλέπουν οι επίμαχες διατάξεις, αλλά και τα ατυχήματα και τις ασθένειες που συνέβησαν μεταγενέστερα.

5 Αυτή η άποψη, ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

6 Επιβάλλοντας στον τελευταίο αρμόδιο φορέα την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη τα ατυχήματα ή τις ασθένειες που συνέβησαν προηγουμένως, υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους, ωσάν να είχαν συμβεί ή διαπιστωθεί υπό την εφαρμοζόμενη από τον εν λόγω φορέα νομοθεσία, οι εν λόγω διατάξεις

αποσκοπούν στο να διασφαλίσουν στον εργαζόμενο που υπέστη ένα ή περισσότερα ατυχήματα, ή επλήγη από μία ή περισσότερες νόσους σ' ένα άλλο κράτος μέλος, μεταχείριση ίση προς τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται στον εργαζόμενο, ο οποίος τελεί στην ίδια κατάσταση και ο οποίος δεν εγκατέλειψε το εν λόγω κράτος μέλος. Αυτές οι διατάξεις διασφάλισαν έτσι, κατά κατάλληλο τρόπο, την εφαρμογή των βασικών αρχών των άρθρων 48 έως 51 της Συνθήκης ΕΟΚ.

7 Πρέπει, επομένως, να δοθεί στο υποβληθέν ερώτημα η απάντηση ότι το άρθρο 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 και το άρθρο 61, παράγραφος 5, του κανονισμού 1408/71 δεν επιβάλλουν στον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη, ωσάν να έχουν επέλθει υπό τη νομοθεσία αυτού του κράτους μέλους, ατυχήματα ή ασθένειες που επήλθαν μεταγενέστερα υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε, με χωριστές Διατάξεις της 28ης Ιουνίου 1978, το Bundessozialgericht, αποφαίνεται:

Το άρθρο 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 3 και το άρθρο 61, παράγραφος 5, του κανονισμού 1408/71 δεν επιβάλλουν στον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη, ωσάν να έχουν επέλθει υπό τη νομοθεσία αυτού του κράτους μέλους, ατυχήματα ή ασθένειες που επήλθαν μεταγενέστερα υπό τη νομοθεσία άλλου κράτους μέλους.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαΐου 1979.

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore Sørensen

O'Keeffe Bosco Touffait

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Μαΐου 1979.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο προεδρεύων, πρόεδρος του πρώτου τμήματος
J. Mertens de Wilmars